

Kárpát-medencei visszatekintő

2009. november

Szerkeszti: Katona Szabó István

NEMZETARULÓK KITÜNTETÉSE

Egy nemzet süllyedése mélypontjának közeledtét jelzi, amikor azokat emelik piedesztálra, akik a nemzet jövőjét tönkretették. Sajnos a magyar történelmi hagyomány számos beszédes példával szolgál. Kossuthot megtagadta a kiegyezés, noha a Cassandra-levelében kifejtett figyelmeztető előrelátását az Osztrák-Magyar Monarchia tákolmányának összeomlásáról, és ebből következő magyar tragédiáról igazolták az események. De ezt hárommillió magyar kivándorlása előzte meg, majd Magyarország egyharmadára csonkítását eredményezte és a nemzet, az ország akkori magyar lakosságának több mint egyharmadát, több mint 3 millió magyart, idegen uralom alá juttatott.

Igaz, Kossuthnak állítottak szobrot majd minden városban, de figyelmeztető jóslatát mélyen elhallgatták. Aztán a végső összeomlás után néhány évtizeddel, annak a tehetségtelen, politikai akarnok, Károlyi Mihálynak állítottak szobrot Budapesten, aki az antant ügynökeként és annak érdekeit kiszolgálva, átengedte az országot rabló szomszédainak, átadta a hatalmat és életre szóló szövetséget kötött a magyar államiságot tagadó kommunistákkal, vagyis szövetkezett a következő évtizedekben hatalmat bitorló, rabló nemzetárulókkal.

Aztán következett 1956, és most az utóbbi 20 esztendő alatt nagyrészt az '56-os forradalom eszméit eláruló és kisajátító posztkommunista hatalom osztogat kitüntetések azoknak, akik főszerepet vállaltak a forradalom elárulásában, sőt a kommunizmus által elrabolt állami- és magánjavak saját tulajdonukba való átjátszásában. Kérdés, hogy ez a történelmi paródia mikor válik bohózzattá, és remélhetőleg a „szolgaminiszterelnök” által nyújtott kitüntetések maguk a kitüntetettek fogják szégyellni, ha még itthon lesznek, és nem tűnnek el a felelősségre vonás elől. Mert ahogy az Osztrák-Magyar Monarchia összeomlott, és a szovjet világbirodalom is, ma már történelmi panoptikumba került

összes szereplőivel és kitüntetettjeivel együtt, remélhetőleg ez a rabló, posztkommunista hatalmi csoport is megismeri a történelmi vaslogika által meghatározott sorsot, és nem kerül el az elszámolást. Igaz, addig még telerabolhatja magát a maradék vagyonból, kimentheti (nem bőröndben, mint egykor elődei, Kun Béláék a kincstári aranyat), hanem külföldi offshore cégekbe bújtatva, rablott vagyonát. Talán a nemzetközi jog és bűnüldözés ezeket a rablókat is utoléri valahol és valamikor. De arannyal és rablott valutával teletömött szájukban sem vihetik magukkal ezt a sirba. Szobraikat pedig elhelyezik majd a szobor panoptikumban, mert abszurd helyzet, hogy a mártír Batthyány emléke, Nagy Imre szobra mellett egy tehetségtelen, korrupt, áruló hazug és gerinctelen Károlyi Mihálynak szobra legyen Budapest közterén. Az ő szobra oda való, ahol Sztálin, Lenin, Kun Béla és társai láthatóak tanulságul az utókornak, múzeumi tárgyként.

Egy letűnt korszak kitüntetései pedig nem szoktak dicsekedni. Ki emlékszik ma a Sztálin Díj, a Szocialista Munka Hőse stb. címek viselőire – legfeljebb a lexikonszerzőket érdekli, egy bizonyos kor színvonalának és jellegének adataként. Aligha olvasható élő egyetlen mai posztkommunista miniszter, tudós

névjegyén egykori magas „szocialista” kitüntetése, az újabbak mellett. A Magyar Köztársaság hazug és méltatlan „alapítói”, ha méltatlanul és érdemtelenül kapták is most a kitüntetést, eljön az idő, amikor inkább hallgatnak róla, és az elkövetkező évfordulón a tényleges alapítók és a magyar nemzet ügyéért dolgozó és áldozatot vállaló, tényleges értéket teremtők kapják meg a megérdemelt elismerést. Ezért is különösen példamutató és elismerést érdemel Grosics Gyula döntése, amellyel elutasította a Budapest Díszpolgára kitüntetést, mert nem akart azokkal egy sorba kerülni, akik hazaárulóként, a magyarság pusztításaért kapták e címet és még mindig nem fosztották meg őket ettől.

CSEH ZSAROLÁS ÉS A NEMZETKÖZI JOG

A Beneši-dekrétumok már születésük pillanatában megsértették az 1945-ben a „Potsdami értekezlet határozatait” elnevezéssel, a győztes nagyhatalmak képviselőinek aláírásával érvénybe lépő egyezményt, mely meghatározta az akkori legfontosabb alapelveket és intézkedéseket a II. világháború utáni új európai rend helyreállításában. A Politikai alapelvek IV. alpontja 8. szakaszában az igazságszolgáltatás alapelveként leszögezte: „A bírósági rendszert átszervezik a demokratikus igazságszolgáltatás elvei szerint, amely a törvényességen és valamennyi állampolgár fajra, nemzetiségre és vallásra való tekintet nélküli egyenjogúságán alapszik.” (Forrás: http://www.bibl.u-szeged.hu/bibl/mil/ww2/doksi/potsdami_kozlemeney.html)

A Határozat részletesen tárgyalja a háborús bűnösség fogalmát, de szó sem esik népekre, nemzeti, vallási közösségekre vonatkozó „kollektív bűnösségről”, még akkor sem, amikor a német népet felelőssé teszi a náciizmus támogatásáért. Sehol nem említ „bűnös nemzetet”, nem minősít bűnös közösségnek egyetlen német tartományt vagy országrészt, még Ausztriát és az osztrákokat sem

említi, de a Tiso-féle Szlovákiát sem. Ezt a fogalmat Beneš használta először és Rákosiék hirdették meg Magyarország esetére alkalmazva.

Külön fejezet foglalkozik a németek kitelepítésének kérdésével, melyet szükséges teljes terjedelmében közölni, hogy bizonyítottan világossá váljon, Beneš hol és mikor sértette meg a nemzetközi jog alapjait (bizonyára Sztálin hallgatólagos engedélyével – ez külön kutatást igényel – annyi bizonyos, hogy cserében lemondott Kárpátaljáról, ami akkor még csehszlovák felségterület volt, mert az 1938-as Bécsi döntés érvénytelenítésével visszakerült Csehszlovákiához. Tehát Beneš, mint Csehszlovákia elnöke valójában elárulta a csehszlovák államot). A németek áttelepítéséről szóló döntés a következőket írja:

„XIII. A NÉMET LAKOSSÁG RENDEZETT ÁTTELEPÍTÉSE című fejezetben:

A konferencia a következő megállapodásra jutott a németeknek Lengyelországból, Csehszlovákiából és Magyarországról való kitelepítését illetően: A három kormány, miután megvizsgálta a kérdés minden oldalát, elismeri, hogy a Lengyelországban, Csehszlovákiában és Magyarországon maradt német lakosságot vagy annak egy részét át kell telepíteni Németországba. Egyetértének abban, hogy mindenfajta áttelepítésnek, amelyre ténylegesen sor kerül, szervesen és humánus módon kell végbemennie. Mivel nagyszámú németnek Németországba való érkezése növeli a megszálló hatóságokra amúgy is nehezedő terheket, a három kormány úgy véli, hogy mindennek előtt a németországi Ellenőrző Tanácsnak kell tanulmányoznia ezt a problémát, különös figyelemmel arra, hogy ezeket a németeket arányosan osszák el valamennyi megszállási övezet között. Az Ellenőrző Tanácsban működő képviselőknek azt az utasítást adják, hogy lehetőleg minél előbb tájékoztassák kormányukat arról, hogy az említett lakosság milyen számban érkezett máris Németországba Lengyelországból, Csehszlovákiából és Magyarországról, s hogy tegyenek javaslatot arra, mikor és milyen ütemben folytatódják a továbbiakban a lakosság áttelepítése, figyelembe véve a Németországban fennálló helyzetet. Ezzel egyidejűleg a csehszlovák kormányt, a lengyel ideiglenes kormányt és a magyarországi Szövetséges Ellenőrző Bizottsá-

got tájékoztatják majd a fentiekről, és azt javasolják nekik, hogy tartózkodjanak a német lakosság további kiutasításától, amíg az illető kormányok meg nem vizsgálják az Ellenőrző Tanácsban részt vevő képviselők jelentését.” (Forrás: http://www.bibl.u-szeged.hu/bibl/mil/wv2/doksi/potsdami_kozlemenyn.html)

Tehát szó sincs bűnös, fasiszta német népről, de szó sincs magyarok kitelepítéséről sem. Még a német lakosság teljes egészének erőszakos, deportálás útján történő kiűzéséről sem. Osztrákok neve nem is szerepel. Szó sincs vagyonekbezárról, kifosztásról, tömeggyilkosság jogosságáról. A bírósági eljárás, ha volt ilyen, alapelve világosan le van szögezve az idézett részben. Mit tartott be ezekből Beneš és az általa vezetett kormány? Semmit. Mire jogosította fel az akkor érvényes Potsdami határozat? A német lakosság átköltöz-

tetésére fokozatosan, ahogy a német belső helyzet ezt lehetővé teszi. Mit követett el ezzel szemben, a ma egyesek által jogosan, háborús bűnösnek minősíthető Beneš és kormánya? Az áttelepítési határozat 1945. augusztus 2-án jelent meg, fokozatos, több hónapnyi időt jelölve ki a „humánus” végrehajtásra, Benešek augusztus 3-án megkezdtek a tömeges deportálást, elhurcolást a német és magyarok lakta területekről.

A kérdés joganyaga könyvtárnyi, a Beneš-i dokumentumok érvényessége azóta is vitatott a nemzetközi jogban, miközben a mai Csehországban és a mindössze 15 éves Szlovákiában ma is érvényben van, és ítéleteket hozhatnak annak szellemében. Ez a jogi abszurdum ma már csak ebben a két országban létezik, mert minden állam – még a posztkommunista államokat is beleértve –, érvénytelenítette a diktatúrák idején létrehozott jogrendszert és az európai és az ENSZ Alapokmánya, az Egyetemes Emberi Jogok alapján dolgozta át törvénykezését.

A cseh államelnök zsaroló fellépésével úgy kívánta módosítani a már 27

EU-országban elfogadott Lisszaboni Szerződést, hogy a Beneš-dekrétumok érvényessége megmaradjon. Zsaroló kísérlete részben sikerült, mert ígéretet kapott, hogy a Szerződés legközelebbi átszövegezése esetén beiktatják ezt a kívánságát. Az EU engedményt tett a zsarolásnak, ami példátlan a jogtörténetben. De kérdés, mit ért el ezzel Csehország és a hozzá hallgatólagosan társult Szlovákia? Felkavart olyan indulatokat, melyek már rég felledésbe merültek. Felvetette ismétlen azt a kérdés, hogy kártérítés illeti meg a Beneš-dekrétumok által anyagi, erkölcsi és szabadságjogokban sértett 3 millió németet, félmillió magyart és leszármazottait. Mert a Lisszaboni Szerződés időleges „engedménye” nem gátolhatja meg a jogosultak és örökösök jogérvényesítését. Az erőszakkal elrabolt tulajdonok jogos örökösei, tulajdonjoguk bizonyítása esetén nemzetközi bírósági fórumokhoz fordulhatnak. Mert a tulajdonjog nem évül el, megmarad, míg a jogos tulajdonos nem mond le róla, míg van jogosult örökös, aki visszakövetelheti, vagy kártérítési igényt jelenthet be. A náci, fasiszta, kommunista államok jogtalan rablásai és kisajátításai évtizedek óta tárgyai a nemzetközi bíróságoknak és hatalmas értékű vagyonok vagy azokkal egyező értékű javak kerültek vissza egykori jogos tulajdonosaikhoz és azok örökösöikhez.

Ez olyan nemzetközi jogi alapelv és eljárás, mely alól sem a Beneš-i örökségre hivatkozó Csehország és Szlovákia nem vonhatja ki magát, ahogy még Ceaușescu Romániája is milliárdos kártérítéseket fizet, vagy visszaad jogos tulajdonokat. A jogos tulajdon sérelmére, semmilyen állam nem köthet szerződést a tulajdonos állampolgárai sérelmére, annak kárára, semmilyen „szocialista”, liberális vagy posztkommunista politikai érdekből. A jelen magyar kormány „nagyvonalúan” engedett a cseh államfő zsarolásának és nem tiltakozott a Lisszaboni Szerződés jogellenes, „kiegészítése” ellen. De eljön egy másik kormányzat, amelyik nem kötelezi el magát „szocialista szolidaritásból”, hogy feladja saját állampolgárainak és intézményeinek érdekeit. Lesznek és vannak szakjogászok, akik a teljes joganyag ismeretében bizonyítják a Beneš-i dekrétumok jogellenességét, erőszakos és jogtalan intézményét. És vannak és lesznek politikai erők Magyarországon, Ausztriában és Németországban is, melyek támogatják állampolgáraiknak a jogos tulajdonért folytatott küzdelmét.